

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นต่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคม เพราะการศึกษาช่วยสร้างให้คนมีความรู้ ความสามารถเพื่อใช้ในการพัฒนาประเทศ การที่จะพัฒนาประเทศให้โดยลตามเป้าหมายที่วางไว้ ย่อมขึ้นอยู่กับคุณภาพของประชากรของประเทศเป็นสำคัญ ประชากรที่มีคุณภาพสูง คือ ผู้ที่มีการศึกษาสูง มีความรู้ มีทักษะ และสามารถที่จะนำความรู้ที่มีไปใช้ในการปฏิบัติงานอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ การจะพิจารณาว่าคุณภาพของประชากรดีเลวอย่างไร ต้องปรับปรุงหรือแก้ไขอย่างไรนั้น จะต้องพิจารณาถึงระบบการศึกษา หลักสูตร ครู ระดับการศึกษา และการลงทุนในการศึกษาเป็นประการสำคัญ¹

ระบบการศึกษาที่ดี หรือระบบการศึกษาในสภาพที่เป็นอุดมคติ ควรจะให้โอกาสแก่ประชากรได้รับการศึกษาหรือการฝึกอบรมเต็มตามความสามารถของแต่ละคน² แต่เนื่องจากคนเกิดมามีความแตกต่างกันทั้งสติปัญญาและความถนัด การอ่านนวยการศึกษา จึงจำเป็นต้องลดหลั่นกันไปตามความสามารถทางธรรมชาติของแต่ละคน ซึ่งจะทำให้มีจำนวนผู้มีความรู้ระดับต่าง ๆ กระจายกันอย่างได้สัดส่วนที่เหมาะสม คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ควรจะมีผู้เรียนอยู่เป็นจำนวนมาก และค่อย ๆ ลดจำนวนลงในชั้นสูงขึ้นไปตามลำดับ ก่อให้เกิดโครงสร้างที่สมดุลย์ตามธรรมชาติ ซึ่งเป็นขนาดที่

¹ พร้อม พานิชภักดิ์, "ปริมาณและคุณภาพของประชากรกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม," การสัมมนาทางวิชาการเรื่องประชากรของประเทศไทย ครั้งที่ 2 (กรุงเทพฯ : สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย, 2509), หน้า 294.

² ปวย อิงภากรณ์, "การศึกษา," วารสารข้าราชการ, 11 พฤศจิกายน, 2509), หน้า 21.

พอดี (Optimum size) ของระบบการศึกษา

ถ้าระบบการศึกษาของประเทศใดมีขนาดโครงสร้างปรากฏ (Actual size) เล็กกว่าขนาดที่พอดีของประเทศนั้น จะมีความสูญหายทางการศึกษา (Educational loss) เกิดขึ้น คือ มีจำนวนประชากรที่ได้รับการศึกษาในระดับต่าง ๆ น้อยกว่าที่ควรจะเป็น แต่หาประเทศใดมีขนาดโครงสร้างปรากฏใหญ่กว่าขนาดที่พอดีของประเทศนั้น แสดงว่ามีจำนวนประชากรได้รับการศึกษาในระดับต่าง ๆ มากเกินกว่าขนาดที่ควรจะเป็นย่อมก่อให้เกิดความสูญเปล่าทางการศึกษา (Educational wastage)³

เมื่อพิจารณาระบบการศึกษาของประเทศไทย จากรายงานของยูเนสโก (UNESCO)⁴ พบว่าในปี พ.ศ. 2503 มีจำนวนประชากรอายุ 15 ปี ขึ้นไป ที่ไม่รู้หนังสือถึงร้อยละ 32.3 และประชากรอายุ 25 ปีขึ้นไป มีความรู้ต่ำกว่าระดับประถมศึกษา จำนวนร้อยละ 61.1 ระดับประถมศึกษา ร้อยละ 35.8 ระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 2.7 และระดับอุดมศึกษาร้อยละ 0.4 และในปี พ.ศ. 2511 มีประชากรที่เข้าเรียนในระดับการศึกษาต่าง ๆ เป็นร้อยละ 89.4, 9.5 และ 1.1 ในระดับประถมศึกษา, มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา ตามลำดับ และจากรายงานภาคสมบูรณ⁵ รายงานการศึกษาและรายงานครู พ.ศ. 2516 แสดงให้เห็นความแตกต่างของจำนวนนักเรียนในแต่ละระดับอย่างเห็นได้ชัด โดยที่มีจำนวนนักเรียนซึ่งเรียนอยู่ในระดับประถมศึกษาร้อยละ 87.2 แต่ระดับมัศึกษามีเพียงร้อยละ 10.5 รายงานทั้งสองนี้ แสดงให้เห็นว่า ปิรามิดการศึกษาของไทยมีฐานกว้างมากเพราะมีนักเรียนระดับประถมศึกษาเป็นจำนวนมาก และรูปปิรามิดจะแคบลงอย่างรวดเร็วจนถึงสุดเป็นรูปยอดแหลมในระดับอุดมศึกษา ดังแผนภูมิที่ 1

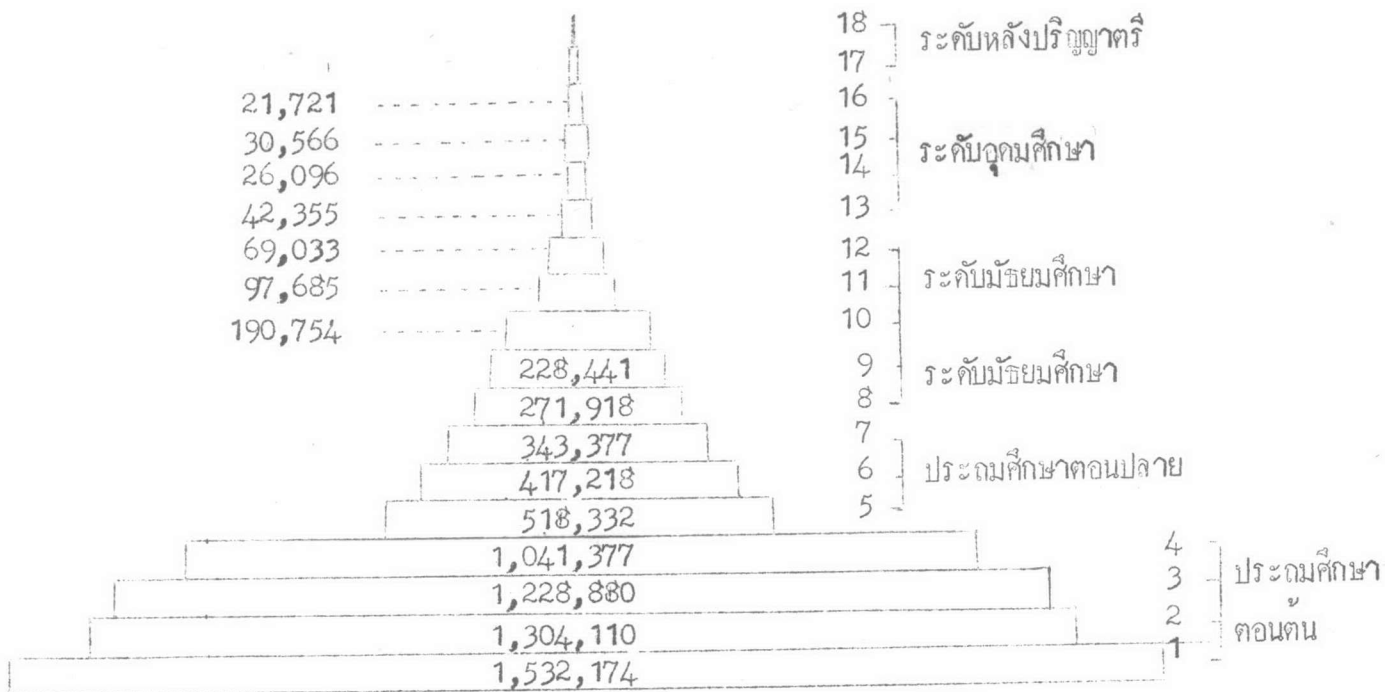
³ ประชุมสุข อชาอรุ่ง และคณะ, "A Determination of the Optimum Size of Thai Educational System," วารสารครุศาสตร์, (เมษายน - พฤษภาคม, 2514), หน้า 56 - 63.

⁴ Unesco, Progress of Education in the Asian Region, Statistical Supplement (Bangkok : Unesco Regional Office for Education in Asia, 1972), p. 31, 37, 64.

⁵ สำนักงานสถิติแห่งชาติ, รายงานภาคสมบูรณ์ รายงานการศึกษาและรายงานครู พ.ศ. 2516, หน้า 23.

แผนภูมิที่ 1

ปริมาณการศึกษา ปี พ.ศ. 2516

นอกจากนี้ อัจฉรา วีรพันธ์⁶ และ อารุง จันทวานิช⁷ ยังศึกษาพบว่าในวัฏจักรการศึกษา 2500 ถึง 2511 และ 2512 ถึง 2523 มีความสูญหายทางการศึกษาคิดเป็นจำนวนผู้ควรสำเร็จชั้นมัธยมศึกษา 7.2 ล้านคน หรือร้อยละ 2.11 ของประชากรทั้งประเทศ และ 21.6 ล้านคน หรือร้อยละ 4.2 ของประชากรทั้งประเทศ ในช่วงเวลาเดียวกันตามลำดับ และลักษณะการเกิดความสูญหายของการศึกษานี้มีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นทุกปี

ตามความเป็นมาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยคาดว่าในเวลาอีก 16 ปีข้างหน้า คงยังมีความสูญหายทางการศึกษาของประชากรเกิดขึ้นอีก ถ้าระบบการศึกษาของไทยยังคงเป็นเช่นปัจจุบัน ดังนั้น ถ้ามีการคาดคะเนปริมาณความสูญหายทางการศึกษาที่จะเกิดขึ้นในวัฏจักรการศึกษา 2518 ถึง 2533 ก็จะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไขและจัดระบบการศึกษาของประเทศไทยในอนาคตให้เหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อคาดคะเนความสูญหายทางการศึกษาของประชากรในประเทศไทย ระหว่างปีการศึกษา 2518 ถึง 2533 โดยให้หน่วยเป็นนักเรียน และเทียบหาปริมาณความสูญหายทางการศึกษาทั้งหมดเป็นจำนวนผู้ที่ควรจะสำเร็จปริญญาตรี

⁶ อัจฉรา วีรพันธ์, "การหาความสูญหายของการศึกษาในวัฏจักรการศึกษา 2500 ถึง 2511," (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, แผนกวิชาวิจัยการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย), 2512.

⁷ อารุง จันทวานิช, "การคาดคะเนความสูญหายของการศึกษาในวัฏจักรการศึกษา 2512 ถึง 2523," (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, แผนกวิชาวิจัยการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย), 2512.

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการคาดคะเนปริมาณความสูญหายทางการศึกษาที่จะเกิดขึ้นในระหว่างปีการศึกษา 2518 ถึง 2533 ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง ระดับอุดมศึกษาปีที่ 4 รวม 16 ชั้น โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นว่า ระบบการศึกษาในช่วงระยะเวลาดังกล่าวยังคงเป็นแบบปัจจุบัน และในการวิจัยนี้ จะไม่ศึกษาถึงสาเหตุของความสูญหายทางการศึกษาดังกล่าวแต่อย่างใด

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย เป็นประชากรนักเรียน นิสิต นักศึกษา ทั้งชายและหญิงทั่วประเทศ ที่ควรจะเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง ระดับอุดมศึกษาปีที่ 4 ของแต่ละปี ระหว่างปีการศึกษา 2518 ถึง 2533 ถ้าระบบการศึกษาของไทยมีขนาดที่พอดี (Optimum size) กับข้อมูลจำนวนนักเรียน นิสิต นักศึกษา ที่จะเรียนอยู่จริง (Actual Enrollment) ในระหว่างชั้นและปีการศึกษาดังกล่าว ข้อมูลทั้งสองประเภทนี้เป็นจำนวนนักเรียน นิสิต นักศึกษาของสถาบันรัฐบาล และเอกชนทั้งสายสามัญ สายอาชีพ และสายฝึกหัดครูของโรงเรียนในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการและกระทรวงมหาดไทย ตลอดจนสถาบันการศึกษาของหน่วยราชการ ทหาร และพลเรือน ในสังกัดกระทรวงอื่น ๆ ทั่วประเทศที่จัดการศึกษาในระดับเทียบเท่า โดยมีหลักสูตรและระยะเวลาในการสอนแน่นอน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. จำนวนประชากรทั่วประเทศในระหว่างปี 2515 ถึง 2533 ใช้ตัวเลขการประมาณจำนวนประชากรโดยวิธีฉายภาพ จุดที่คณะกรรมการนโยบายประชากร ได้เห็นชอบที่จะให้ใช้เป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 4 (2517 ถึง 2521) ทั้งนี้โดยใช้จำนวนประชากรทั่วประเทศในปีสามะโนประชากร พ.ศ. 2513 เป็นฐานในการประมาณด้วยวิธีองค์ประกอบ (Component method) โดยมีข้อสมมุติว่า ให้อัตราเจริญพันธุ์ทั่วไปลดลงร้อยละ 10 ระหว่างปี 2513 ถึง 2518 ลดลงร้อยละ 16.0 ระหว่างปี 2518 ถึง 2523 และหลังจากให้อัตราเจริญพันธุ์ทั่วไปจะลดลงร้อยละ 10 ทุก ๆ ระยะ 5 ปี จนถึงปี 2538 ถึง 2543 ซึ่งผลจากข้อสมมุตินี้ จะทำให้อัตราเพิ่มของประชากรเป็น 2.86 , 2.41, 2.00, 1.73 ในระหว่างปี 2513 ถึง 2518, 2518 ถึง 2523, 2523 ถึง 2528 และ 2528 ถึง 2533 ตามลำดับ

2. ระยะเวลาที่เรียนสำหรับหลักสูตร 3 ปี 6 เดือน , 2 ปี 6 เดือน, 1 ปี 6 เดือน
ถือเป็นการเรียนของหลักสูตร 3 ปี, 2 ปี และ 1 ปี ตามลำดับ

3. การคาดคะเน จำนวนนักเรียนในอนาคต โดยใช้อัตราส่วนแนวโน้ม (Trend ratio)
มีข้อสมมุติว่า

3.1 อัตราส่วนแนวโน้มจำนวนนักเรียนในชั้นต่าง ๆ ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง ระดับ
อุดมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างปีการศึกษา 2518 ถึง 2533 ยังคงเป็นเช่นเดียวกันกับระหว่างปีการศึกษา
2512 ถึง 2517

3.2 อัตราส่วนจำนวนนักเรียนที่เข้าเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับจำนวนประชากรใน
แต่ละอายุ (อายุ 5 ถึง 17 ปี) ระหว่างปีการศึกษา 2518 ถึง 2533 เป็นเช่นเดียวกันกับระหว่าง
ปีการศึกษา 2515 ถึง 2516

ทั้งนี้จำนวนนักเรียนที่เปลี่ยนแปลงไปในแต่ละปีนั้น จะเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะ เส้นตรงที่ผ่านจุดเริ่มต้น
(Origin)

4. การคิดปริมาณความสูญหายทางการศึกษา ให้นับเป็นจำนวนผู้ควรสำเร็จปริญญาตรี ซึ่งมี
ข้อสมมุติว่า ผู้ควรสำเร็จปริญญาตรี ต้องได้รับการศึกษารอบ 16 ชั้น และแต่ละชั้นใช้เวลาในการศึกษา
1 ปีการศึกษา

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย

1. ความคลาดเคลื่อนของสถิติจำนวนนักเรียน ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้จากแหล่งทุติยภูมิ ซึ่งนอกจาก
จะเกิดจากความบกพร่องในการจดบันทึก หรือคัดลอกที่พิมพ์แล้ว การสถิติของประเทศยังไม่สมบูรณ์และ
แน่นอนพอ เนื่องจาก

ก. หน่วยต่าง ๆ ซึ่งเป็นหน่วยขั้นต้นในการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ นั้น ๆ ขาดความเข้าใจ
ในการเก็บรวบรวม และไม่เห็นความสำคัญหรือประโยชน์จะได้จากสถิติ

ข. หน่วยขั้นต้นมิได้ส่งข้อมูลมาให้หน่วยที่พิมพ์ที่รวบรวม หรือส่งข้อมูลที่ไมตรงต่อความจริง

ค. ขาดผู้ที่มีความรู้ ความชำนาญในด้านการสถิติที่จะรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ เพื่อการวิจัย

ได้ถูกต้อง

2. ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย เป็นจำนวนนักเรียนที่ลงทะเบียนเรียน (Enrollment) มีจำนวนนักเรียนที่มาเรียนจริง (Attendance) ซึ่งข้อมูลทั้งสองประเภทนี้จะแตกต่างกัน เพราะจะมีนักเรียนจำนวนหนึ่งซึ่งลงทะเบียนเรียนแล้วแต่ไม่ได้มาเรียน
3. สถิติจำนวนประชากรของประเทศไม่บอกจำนวนประชากรเป็นรายอายุ ประชากรวัยเรียน ได้มาจากการประมาณโดยใช้สูตรคณิตศาสตร์ จึงอาจทำให้มีความคลาดเคลื่อนจากสภาพความเป็นจริง ไก่บ้าง
4. ข้อมูล จำนวนนักเรียน นิสิต นักศึกษา ของหน่วยราชการบางแห่ง เช่น สถาบันการศึกษา ของทหารไม่สามารถเก็บรวบรวมได้โดยสมบูรณ์ เนื่องจากเป็นความลับของทางราชการ และเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของประเทศ จึงอาจทำให้ผลการวิจัยคลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริงบ้าง

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรนักเรียน นิสิต นักศึกษา (School population) คือ ประชากรชาย และหญิงทั่วประเทศ **ที่อยู่ในวัยเรียนควรจะเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงระดับอุดมศึกษาปีที่ 4 หรือเทียบเท่า**

จำนวนนักเรียน (School enrollment) คือ นักเรียน นิสิต นักศึกษาชายหญิง ที่มีชื่ออยู่ในทะเบียนของโรงเรียนทั่วประเทศตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 ระดับอุดมศึกษา หรือเทียบเท่าทั้งสายสามัญ และสายอาชีพ

ระดับการศึกษา (Educational Level) ตามแผนการศึกษาของชาติฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2503) แบ่งการศึกษาออกเป็น 4 ระดับ คือ ระดับอนุบาล (อยู่นอกเหนือการวิจัยนี้) ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา ซึ่งเทียบเคียงเรียนดังนี้

ระดับประถมศึกษา เริ่มตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 เทียบเป็นชั้น 1 ถึง ชั้น 7

ระดับมัธยมศึกษา เริ่มตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เทียบเป็นชั้น 8 ถึง ชั้น 12

ระดับอุดมศึกษา เริ่มตั้งแต่ปี 1 ถึง ปี 4 ระดับปริญญาตรี เทียบเป็นชั้น 13 ถึงชั้น 16 และระดับปริญญาโทและเอก เทียบเป็นชั้น 17 ถึงชั้น 20 ซึ่งเป็นชั้นสุดท้ายของการศึกษาสูงสุด

ปีนักเรียน (pupil year) คือ จำนวนการศึกษาที่นักเรียนได้รับความรู้จนสำเร็จการศึกษาในชั้นหนึ่ง ๆ เช่น 1 ปีนักเรียน คือ จำนวนการศึกษาที่นักเรียน 1 คน เรียนได้ความรู้จนสำเร็จ 1 ชั้น, 2 ปีนักเรียน คือ จำนวนการศึกษาที่นักเรียน 1 คน เรียนได้ความรู้จนสำเร็จ 2 ชั้น หรือ นักเรียน 2 คน เรียนได้ความรู้คนละ 1 ชั้น นักเรียนคนใดที่ตกซ้ำชั้นถือว่าจำนวนการศึกษาที่ได้รับจากการเรียน 1 ปีการศึกษานั้น เป็น 0 ปีนักเรียน

ผู้สำเร็จปริญญาตรี (Graduate) คือ ผู้ที่สำเร็จการศึกษาชั้น 16 ในการวิจัยนี้ วัดความสูญหายของการศึกษา โดยคิดเทียบจำนวนการศึกษา ซึ่งมีหน่วยเป็นปีนักเรียน เป็นผู้สำเร็จปริญญาตรี โดยคิดว่าผู้สำเร็จปริญญาตรี 1 คน ใช้เวลาในการศึกษา 16 ปีนักเรียน

อัตราส่วนแนวโน้ม (Trend ratio) คือ ครรชนที่ชี้ให้เห็นว่าในปีการศึกษาปัจจุบันจะมีจำนวนนักเรียนจากชั้นหนึ่งของปีการศึกษาก่อนเลื่อนขึ้นไปเรียนในชั้นถัดไปเป็นจำนวนเท่าใด อัตราส่วนแนวโน้มจำนวนนักเรียนที่ใช้ในการพยากรณ์จำนวนนักเรียนในอนาคตสำหรับการวิจัยนี้ ใช้อัตราส่วนระหว่างผลรวมของจำนวนนักเรียนในปีปัจจุบันและย้อนหลังไป 5 ปี เช่น อัตราส่วนแนวโน้มจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็น 0.9 หมายความว่า จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในปีหนึ่งมีจำนวน 10 คน และจะเลื่อนขึ้นไปเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 9 คน

ปิรามิดการศึกษา (Educational pyramid) ปิรามิดการศึกษาเป็นแผนภูมิแสดงจำนวนนักเรียน จำแนกตามชั้นต่าง ๆ ของระบบการศึกษา โดยที่ฐานของรูปปิรามิดจะแทนจำนวนนักเรียนในชั้นต่ำสุด และระดับที่สูงขึ้นของรูปปิรามิด จะแทนจำนวนนักเรียนในชั้นต่อไปจนถึงจุดยอดของรูปปิรามิด ซึ่งจะ เป็นจำนวนนักเรียนชั้นสูงสุดของระบบการศึกษานั้น เมื่อศึกษารูปปิรามิดการศึกษา จะทำให้ทราบว่าการศึกษาระบบการศึกษาของประเทศหนึ่ง ๆ มีจำนวนนักเรียนในระดับต่าง ๆ มากน้อยต่างกันอย่างไร และระบบการศึกษาของประเทศนั้นเน้นในเรื่องปริมาณการศึกษาระดับใด

ขนาดที่พอดีของระบบการศึกษา (Optimum size of Educational system) เป็นระบบการศึกษาที่ให้การศึกษาแก่ประชากรทุกคน จนเป็นผลสำเร็จตามควรแก่ความสามารถและสติปัญญาโดยมีจำนวนผู้มีความรู้ระดับต่าง ๆ กระจายเป็นส่วนส่วนเหมาะสม คือ จำนวนผู้มีความรู้ระดับต้นจะมีเป็นจำนวนมากและจะค่อย ๆ ลดลงในระดับสูงขึ้นเป็นลำดับ ซึ่งจำนวนที่ลดลงนี้จะ เป็นไปตามอัตราส่วนของพื้นที่ได้ใกล้เคียงปกติ

ความสูญหายทางการศึกษา (Educational loss) เป็นความสูญหายอันสืบเนื่องมาจากการจัดระบบการศึกษาที่ไม่ได้ขนาดพอดี คือระบบการศึกษานั้นไม่อำนวยความสะดวกให้แก่ประชากรของประเทศได้สูงสุดตามความสามารถของแต่ละบุคคล ซึ่งแสดงว่าประชากรเหล่านั้น ได้สูญเสียการศึกษาที่ตนควรจะได้ไป

ความสูญเปล่าทางการศึกษา (Educational Wastage) ในทางตรงกันข้าม ถ้าระบบการศึกษาได้เปิดโอกาสให้ประชากรได้รับการศึกษาในระดับสูงอย่างกว้างขวาง ทำให้มีจำนวนผู้ได้รับการศึกษาในระดับต่าง ๆ มากเกินขนาดที่พอดี ถือว่ามีความสูญเปล่าทางการศึกษาเกิดขึ้น

สรุป จากสถิติการศึกษาที่ผ่านมาในอดีตและจากการศึกษาของอัจนรา วีรพันธ์ และ อารุง จันทวานิช แสดงว่าระบบการศึกษาของประเทศไทย ไม่อำนวยความสะดวกให้แก่ประชากรของประเทศได้สูงสุดตามความสามารถของแต่ละบุคคล ซึ่งแสดงว่าประชากรเหล่านั้นได้สูญเสียการศึกษาที่ตนควรจะได้ไป ผู้วิจัยคาดว่าอีก 16 ปีข้างหน้า (พ.ศ. 2518 ถึง 2533) คงยังมีความสูญหายทางการศึกษาเกิดขึ้นอีก ถ้าระบบการศึกษาของประเทศไทย ยังคงเป็นเช่นในอดีต จึงควรที่จะมีการคาดคะเนปริมาณความสูญหายทางการศึกษาที่จะเกิดขึ้นในวัฏจักรการศึกษา 2518 ถึง 2533 เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไขและจัดระบบการศึกษาของประเทศไทยในอนาคตให้เหมาะสมต่อไป